

Jeg orkede ikke at være offer. Så jeg fløj på ham og knaldede ham en lussing

30. juli 2020 Politiken, SUSIE HAXTHAUSEN

Skribenten stod som barn over for valget mellem at bøje hovedet og tage kampen med skolegårdens store mobber.

...

NÆSTE DAG, da jeg kom cyklende ind i skolegården, var der nogen, som stak mig en kæp i hjulet. Jeg faldt og slog mit knæ slemt, så jeg kom til at græde. Da jeg så op, stod alle børnene i skolen i en ring om mig og råbte ned til mig, at jeg ikke havde noget at gøre i Sverige, at jeg var en rotte og skulle skrubbe hjem, hvor jeg kom fra, eller gå ad helvede til.

...

Drengen slog trodsigt med nakken, og så sendte han en spytklat af sted og ramte min ene sko. I det øjeblik vidste jeg, at jeg havde et valg. Jeg kunne bøje hovedet og måske snøfte lidt. Så ville det være så synd for mig, at det kunne holde i flere måneder. Men jeg orkede ikke deres medlidenhed, jeg orkede ikke at være offer. Så jeg fløj på ham i stedet for og knaldede ham en lussing.

...

Han løb ind i garderoben, og jeg var nu så kæphøj, at jeg løb efter. Han stod i det fjerneste hjørne og tog imod mig, da jeg sprang på ham en gang til.

Han var næsten dobbelt så stor som mig, så han tog mig i kraven og bagen og smed mig fra sig, så jeg kurede hen over gulvet, hen til døren, hvor alle børnene stod og kiggede ind.

Jeg rejste mig, tog tilløb og sprang på ham en gang til. Igen tog han mig i krave og bag og smed mig hen ad gulvet, så jeg kurede hen til døren. Der rejste jeg mig, rystede mig og gik ud mellem alle børnene, som stod og kiggede ind.

Vandene skiltes, børnene veg til side, og jeg gik hen til klatrestativet og slog en svalerede.

Jeg tænkte: Nu slår de mig ihjel.